

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobce **MUDr. T. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem Brno, Veveří 46, proti žalované **České lékařské komoře** se sídlem Olomouc, Dolní nám. 38, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11.9.2010 č.j. 07/53/060, **o uložení disciplinárního opatření - pokuty,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalované náklady řízení **ve výši 4.437,- Kč** do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

I.

Čestná rada České lékařské komory (dále jen ČLK) rozhodnutím ze dne 11.9.2010 č.j. 07/53/060 rozhodla tak, že se žalobce dopustil disciplinárního provinění tím, že dne 27.10.2006 v Brně na ambulanci chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno-Bohunice, jako ošetřující lékař neposkytl řádnou lékařskou péči pacientku K. K., nar. X, mentálně postiženému pacientovi, který byl na ambulanci vyslán praktickou lékařkou s podezřením na náhlou příhodu břišní s lékařskou zprávou, ve které byla uvedena dva dny trvající anamnéza obtíží, zvracení s omezeným příjmem potravy, poté, co pacienta předcházejícího dne vyšetřil MUDr. J. I. konstatoval, že nález na pacientově břiše není typický pro náhlou příhodu břišní, takto diagnózu pacienta nestanovil, nařídil laboratorní vyšetření a vyšetření rtg a ultrazvukem, další vyšetření neprováděl, neshrnl aktuální zdravotní stav pacienta, kterého předával rozvyšetřovaného jinému lékaři, nestanovil žádná rozhodnutí a doporučení o dalším diagnosticko-terapeutickém postupu a místo okamžitého přijetí k hospitalizaci pacienta předal MUDr. J. M., CSc., přičemž popsání vyšetření byla vzhledem k pacientově zdravotnímu stavu nedostatečná, jak prokázaly znalecké a odborné posudky a další provedené důkazy, čímž porušil povinnost stanovenou v § 9 odst. 2, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., v platném znění a v § 7 odst. 2, písm. a) organizačního řádu ČLK, povinnost vykonávat lékařské povolání odborně. Ve smyslu § 18 odst. 3, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., v platném znění bylo žalobci uloženo disciplinární opatření – pokuta ve výši 20.000,- Kč. Tímtež rozhodnutím byla uložena pokuta ve stejné výši dalším lékařům, a to MUDr. J.I. a MUDr. J. M., CSc.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalované podal včasnou žalobu, ve které namítal, že vytýkaného disciplinárního provinění se měl dopustit dne 27.10.2006 a lze se domnívat, že marně uplynula roční promlčecí (svoji povahou spíše prekluzivní) lhůta stanovená v § 2 odst. 1 disciplinárního řádu ČLK, když „s ohledem na zastavení původního řízení nelze vzít v úvahu důvody, pro které se běh promlčecí lhůty staví“. Žalobce vznesl i námitku promlčení, která však nebyla akceptována. Dále žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že návrh na zahájení disciplinárního řízení v této věci podala Revizní komise Okresního sdružení ČLK Brno-město, když svůj návrh na řízení v I. stupni směřovala přímo Čestné radě ČLK. Tento návrh dle žalobce Revizní komise Okresního sdružení ČLK se zřetelem k ust. § 13 odst. 1 disciplinárního řádu ČLK učinit nemohla a žalobce se tak domníval, že v I. stupni rozhodl orgán, který k tomu není oprávněn, protože k takovému postupu neměl jakoukoliv pravomoc. Tuto námitku žalobce vznesl při disciplinárním řízení před Čestnou radou ČLK, ta však jeho námitku nevzala v úvahu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že Revizní komise Okresního sdružení ČLK Brno konala na základě závazného právního názoru vysloveného Čestnou radou ČLK ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 7.12.2007. Žalobce se však domnívá, že Čestná rada ČLK svým rozhodnutím ze dne 7.12.2007 rozhodla o vrácení věci senátu Čestné rady Okresního sdružení ČLK Brno-město, nikoli o předložení návrhu na zahájení disciplinárního řízení Čestné radě ČLK. Kromě uvedeného žalobce „brojí i co do merita věci“, když se domnívá, že se nedopustil jakéhokoliv pochybení lege artis, tedy neporušil svou povinnost vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony. Přitom odkázal na obsah svého vyjádření, stanovisko přednosta kliniky a závěry znaleckých posudků, kdy nelze najít jakoukoli příčinnou souvislost mezi jednáním žalobce a následkem – úmrtím pacienta ani jakékoli porušení povinnosti žalobce, když

vyšetření zemřelého K. K. z důvodu svého odvolání k jinému případu a v souladu s lege artis jej předal jednomu ze svých kolegů k dokončení vyšetření a ke stanovení diagnózy či dalšího postupu léčby. Závěrem své žaloby se žalobce domáhal buďto vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí žalované či zrušení tohoto rozhodnutí.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 24.1.2010 navrhovala, buďto odmítnutí žaloby vzhledem k tomu, že Čestná rada ČLK nemá samostatnou právní subjektivitu, a že tedy má být žalovaná Čestná lékařská komora se sídlem v Olomouci, pakliže by krajský soud tuto námitku neuznal, navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

II.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 11.9.2010 č.j. 07/53/060 a připojeným správním spisem žalované téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.).

III.

Z hlediska skutkových zjištění, která se bezprostředně vztahují k jednotlivým žalobním bodům a která vyplývají ze shora uvedeného správního spisu, vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že

- dne 16.11.2006 podala E.K. stížnost, v níž žádá o přešetření léčebného postupu syna K. K., který v neděli 29.10.2006 zemřel. Tato stížnost byla adresována České lékařské komoře, které byla podle podacího razítka doručena dne 21.11.2006;
- dne 31.10.2006 podal žalobce k úmrtní pacienta K. K. písemné vyjádření, v němž uvedl, že jej vyšetřil v době, kdy vedoucí lékař ambulance MUDr. M. byl služebně mimo ambulanci. Pacient jím byl fyzicky vyšetřen, měl odebránu krev a byla

telefonicky objednána vyšetření rtg a UZ. Spolupráce s ním byla omezena, ale možná. Žalobce dále ve vyjádření uvedl výsledky objektivního a klinického vyšetření, a to, že nabyl dojmu, že údaje o zhoršení stavu jsou objektivní. Proto indikoval kontrolní vyšetření a s ohledem na celkový stav pacienta a jeho mentální retardaci objednal přednostní vyšetření rtg a UZ, kde mu ochotně vyšli vstříc. Dále byl odebrán KO a CRP, vypsány žádanky a pacient byl odvezen na sedačce na rtg a ultrazvuk sanitářem a s doprovodem. Žalobce měl snahu, aby pacient byl co nejdříve vyšetřen pomocnými vyšetřeními a aby závěrečné zhodnocení stavu bylo co nejméně zdrženo. Kolem 11.00 hod. odcházel z ambulantní specializované poradny, protože končila jeho ambulantní doba a měl jiné povinnosti na lůžkové části podle operačního programu. O rozvyšetřovaném pacientovi předal informace ambulantnímu lékaři s tím, že jeho diagnostiku je třeba dokončit po dodání všech vyšetření;

- z odborného posouzení podaného Doc. MUDr. T. S., CSc. dne 23.1.2007, že žalobce pacienta vyšetřil a v rámci pracovních povinností jej předal vedoucímu lékaři ambulance a že v jeho počínání žádné pochybení nenachází;

- z vyjádření MUDr. M. S. ze dne 4.2.2007, že bylo učiněno chybné rozhodnutí na druhý den 27.10.2007 (jedná se o chybu v psaní, neboť správně měl být uveden rok 2006), kdy žalobce pacienta vyšetřil a předal MUDr. M. Z dokumentace není jasné, zda MUDr. M. pacienta vůbec viděl. Nebylo provedeno vyšetření per rectum, pulsu, krevního tlaku a teploty. Pacient se na vyšetření dostavil v předklonu, udával zhoršení stavu, přičemž pacient v předklonu znamená téměř jistou příhodu břišní;

- dne 6.2.2007 byl podán návrh podepsaný předsedkyní Revizní komise Okresního sdružení lékařů ČLK prim. MUDr. R. G. na zahájení stavovského disciplinárního řízení s lékaři chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Brno MUDr. J. M., CSc., MUDr. J.I. a žalobcem;

- z posudku MUDr. V. V., PhD. ze dne 9.2.2007, že vyšetření provedené žalobcem dne 27.10.2006 postrádá některá klinická vyšetření, jako předchozí den (TT, TK, P, poslech břicha při palp. a poklepově zjištěné dilataci střeva, vyšetření per rectum). Vyšetřující konstatuje subjektivně i objektivně zhoršení proti včerejšímu stavu: „citlivé břicho difúzně, nelze odlišit, zda napínání zánětem nebo omezenou spoluprací pacienta“. Toto zjištění mělo samo už vést k neodkladné hospitalizaci a k dalšímu došetření pacienta na lůžku. V témže posudku se uvádí, že závěr ze všech vyšetření ze dne 27.10.2006, která provedl nebo nechal provést žalobce a která nakonec pravděpodobně zhodnotil MUDr. M. jako stav, který: „t.č. není indikace k ak. chir. intervenci“, nebyl v dané chvíli správný, avšak osudné bylo rozhodnutí vrátit pacienta do ÚSP. Při zhodnocení dynamiky subjektivních potíží, objektivního stavu,

laboratorních vyšetření a nálezů na rtg břicha měl být pacient neodkladně hospitalizován;

- dne 16.2.2007 bylo žalobci oznámeno zahájení disciplinárního řízení, v němž mu bylo sděleno, že Revizní komise OSL ČLK Brno-město podala 6.2.2007 Čestné radě OSL ČLK Brno-město návrh na zahájení stavovského disciplinárního řízení ve věci stížnosti E. K.;

- dne 15.3.2007 bylo vydáno rozhodnutí OSL ČLK Brno-město ve věci návrhu Revizní komise OSL ČLK Brno-město ze dne 6.2.2007, podle kterého se žalobc, MUDr. J. M., CSc. a MUDr. J. I. dopustili disciplinárního provinění tím, že porušili povinnosti členů ČLK stanovené v § 9 odst. 2, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., v platném znění a v § 2 odst. 1 a § 3 odst. 1 etického kodexu ČLK;

- dne 7.12.2007 vydal rozhodnutí Senát Čestné rady ČLK, kterým rozhodnutí Senátu Čestné rady OSL ČLK Brno-město ze dne 15.3.2007 zrušil a vrátil Senátu Čestné rady OSL ČLK Brno-město k novému projednání a rozhodnutí;

- dne 19.2.2008 postoupil předseda Čestné rady OSL ČLK Brno Revizní komisi OSL ČLK Brno-město;

- dne 26.2.2008 rozhodla Revizní komise OSL ČLK tak, že bere zpět svůj návrh ze dne 6.2.2007 na zahájení disciplinárního řízení a zároveň předkládá Čestné radě ČLK nový návrh na zahájení disciplinárního řízení podle § 13 odst. 1, písm. c) disciplinárního řádu ČLK se jmenovanými lékaři. V tomto návrhu je žalobci vytýkáno, že jím provedené vyšetření dne 27.10. postrádá některá klinická vyšetření jako předchozí den, tj. TT, TK, poslech břicha při palp. a poklepově zjištěné dilataci střeva, vyšetření per rectum, že konstatoval subjektivně i objektivně zhoršení proti včerejšímu stavu – citlivé břicho, difúzně, nelze odlišit, zda napínání (defense m.) způsobeno zánětem nebo omezenou spoluprací pacienta. Toto zjištění mělo už samo vést k neodkladné hospitalizaci a dalším dovyšetřením pacienta na lůžku. Žalobce zajistil příslušná pomocná vyšetření, celkově však pacienta nedovyšetřil z důvodu odchodu v 11.00 hod. na jiné pracoviště v rámci denního pracovního programu. Nálezy z dosud provedených dílčích vyšetření předal lékaři na ambulanci Dr. N. pro vedoucího lékaře ambulance Dr. M. s nejasným předběžným závěrem, že tyto nesvědčí pro NPB. I když podle jednoho ze členů odborné chirurgické sekce OSL žalobce pacienta vyšetřil a v rámci pracovních povinností jej předal vedoucímu

lékaři ambulance a tedy se sám pochybení nedopustil, jím předložené dílčí nálezy klinického vyšetření ovlivnily negativně následně chybné rozhodnutí vedoucího lékaře ambulance o vrácení pacienta do domácí péče místo jeho nedokladné hospitalizace. Žalobce se na vyšetření dostavil v pozici v předklonu a udával zhoršení stavu. Takový příznak v praxi i podle učebnic z oboru chirurgie znamená téměř jistotu NPB. Podle MUDr. M. žalobce odcházel z ambulance v 11.00 hod. V 10.40 hod. podle elektronického záznamu již mohl mít k dispozici laboratorní výsledky. Žalobce podle něj ani nenaznačil nic co by vedlo vedoucího lékaře Dr. M. ke zvážení přijetí pacienta, např. nezaznamenal pohybování pacienta v předklonu. Žalobce v průběhu svého vyšetření pacienta předal rozvyšetřovaného jinému lékaři k vyšetření, aniž by shrnul zdravotní stav pacienta a nestanovil ani návrhem žádná opatření v dalším diagnosticko-terapeutickém postupu;

- rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 4T 8/2008 ze dne 1.4.2009 byli MUDr. J. I. a MUDr. J. M., CS. zproštěni obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2008 sp. zn. 5ZT 369/2007 pro skutek, který měli spáchat trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 trestního zákona. V odůvodnění tohoto rozsudku se mimo jiné uvádí i vyjádření znalce prof. MUDr. M. R., CSc. v rámci kterého uvedl, že dne 27.10.2006 byl pacient následně odeslán zpět do ústavu s doporučením kontroly následujícího dne dopoledne. Dne 27.10.2006 byl vyšetřen v dopoledních hodinách žalobcem, který jej po klinickém vyšetření odeslal na laboratorní a rtg vyšetření. Žalobce přitom nachází palpační difúzní bolestivost břicha. Opět chybí údaje o pulsu, teplotě a krevním tlaku a záznamy o vyšetření per rectum, které je součástí vyšetření pacienta s podezřením na náhlou příhodu břišní. Jmenovaný znalec podal posudek v rámci přípravného trestního řízení pro Policii ČR, Městské ředitelství Brno, odbor obecné kriminality dne 12.7.2007.

IV.

K námitce žalobce, že „marně uplynula roční promlčecí (povahou spíše prekluzivní) lhůta stanovená v ust. § 2 odst. 1 disciplinárního řádu ČLK“ je především nutno uvést, že podle tohoto ustanovení disciplinární provinění nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání promlčení doba, jež činí jeden rok. V tomto ustanovení se dále uvádí skutečnosti v důsledku kterých se tato promlčení doba staví a pod písm. a) je uvedeno, že se tak stane dnem, kdy stížnost, která je podkladem pro řízení, komoře došla. V projednávané věci mělo dojít k tvrzenému disciplinárnímu provinění žalobce dne 27.10.2006 a toto datum je rozhodné pro počátek běhu objektivní lhůty jednoho roku, po jejímž uplynutí nelze disciplinární provinění projednat. Dne 21.11.2006 byla prokazatelně žalované doručena stížnost matky zemřelého pacienta K. K. ze dne 16.11.2006 a dnem 21.11.2006 došlo tedy ke

stavění uvedené promlčecí doby, která, jak vyplynulo ze spisové dokumentace, neuplynula do vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

Další žalobní námitkou žalobce bylo to, že Revizní komise Okresního sdružení lékařů ČLK nemohla se zřetelem k ust. § 13 odst. 1 disciplinárního řádu ČLK podat návrh na zahájení disciplinárního řízení přímo Čestné radě ČLK. Žalobce se v této souvislosti domnívá, že ve věci rozhodl jako orgán I. stupně orgán, který k tomu není oprávněn „když navrhovatel na zahájení disciplinárního řízení k takovému postupu neměl jakoukoliv pravomoc“. Jak ovšem vyplývá ze shora citovaných listinných důkazů založených ve správním spise žalované nejdříve věc stížnosti projednávala Revizní komise OSL ČLK Brno-město, která podala dne 6.2.2007 Čestné radě OSL ČLK Brno-město návrh na zahájení řízení s uvedenými lékaři, včetně žalobce. Čestná rada OSL ČLK Brno-město tento návrh postoupila k řízení Čestné radě ČLK, tedy žalované, jakožto prvoinstančnímu orgánu. Jak shora uvedeno, tento návrh Čestná rada ČLK projednala dne 7.12.2007 a rozhodnutí Čestné rady OSL ČLK Brno-město zrušila a věc jí vrátila k dalšímu řízení. Čestná rada OSL ČLK Brno-město pak vrátila případ Revizní komisi OSL ČLK Brno-město a ta posléze dne 26.2.2008 učinila nový návrh na zahájení disciplinárního řízení Čestné radě ČLK. Dle názoru krajského soudu byl tento postup orgánu žalované v souladu s ust. § 13 odst. 1, písm. a) disciplinárního řádu ČLK, podle kterého se řízení před Čestnou radou komory jako před disciplinárním orgánem I. stupně koná v následujících případech:

a) je-li případ postoupen Čestnou radou okresního sdružení komory, pouze v případě, jde-li o porušení povinností stanovených v § 9 odst. 2, písm. a) zákona č. 200/1991 Sb. (povinnost vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem), z důvodu důkazní a právní složitosti případu nebo proto, že disciplinární pravomoc Čestné rady okresního sdružení komory se jeví jako nedostatečná (§ 9 odst. 1);

b) rozhodne-li tak Čestná rada komory v rámci odvolacího řízení;

c) podá-li Revizní komise okresního sdružení komory na základě stanoviska předsedy Revizní komise komory nebo předsedy Čestné rady komory návrh na zahájení disciplinárního řízení přímo Čestné radě komory.

Z ustanovení § 9 odst. 2, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., v platném znění, vyplývá, že každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem. Z uvedeného vyplývá, že procesní postup žalované nebyl v rozporu ani se zákonem č. 220/1991 Sb. ani s disciplinárním řádem České lékařské komory. V projednávané věci šlo nepochybně o případ spadající pod ustanovení shora citovaného zákona § 13 odst. 1, písm. a) (neboť se jednalo o porušení povinností člena ČLK dané mu ust. § 9 odst. 2, písm. a) zákona č. 220/1991 Sb.) i písm. c). Proto je i tato žalobní námitka žalobce nedůvodná. Navrhoval-li žalobce vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí žalované, a to právě proto, že k jeho vydání nebyla oprávněna, nebylo možno ze stejných důvodů takovému návrhu vyhovět. Institut nicotnosti je uveden ve správním řádu (zákon č.

500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů), a to v ust. § 77, § 78, § 182 odst. 1 a také soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.) v ust. § 65 odst. 1, § 76 odst. 2 a § 109 odst. 3. Žádné z těchto zákonných ustanovení používající pojem nicotnosti ovšem neuvádí úplnou legální definici a charakteristiku (viz např. rozsudek NSS č.j. 8Afs 78/2006-74). Pojem nicotnosti bývá označován jako nulita paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, zdánlivý akt, právní nullum, neexistence, naprostá – absolutní neplatnost. Jde o specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, které jsou vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími i nezhojitelnými. Takovou vadou je i absolutní nedostatek pravomoci či absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu. Takovou vadou ovšem žalobou napadené rozhodnutí v daném případě netrpí.

Není možno přisvědčit ani žalobní námitce, kterou žalobce „brojí i co do merita věci, když se domnívá, že s ohledem na všechny okolnosti případu, že se nedopustil jakéhokoli pochybení z hlediska lege artis“. Žalobce blíže tuto námitku v žalobě nspecifikoval, pouze obecně jen odkázal na obsah spisu a svého vyjádření ve věci, stanovisko přednosta kliniky a závěry znaleckých posudků a na to, že nejde najít jakoukoliv příčinou souvislost mezi jeho jednáním a následkem – úmrtím pacienta. Jak je uvedeno shora, pokud jde o vytýkané disciplinární provinění žalobci, pak jediné odborné posouzení nacházející se ve správním spise žalované je Doc. MUDr. T. S., který u něj pochybení nenalezl a konstatoval, že žalobce pacienta vyšetřil a v rámci svých pracovních povinností je předal vedoucímu lékaři. Další odborná vyjádření ovšem toto tvrzení vyvracejí, zejména vyjádření MUDr. V. V., PhD. ze dne 9.2.2007, v němž je uvedeno, že vyšetření provedené žalobcem dne 27.10.2006 postrádá některá klinická vyšetření jako předchozí den (TT, TK, P, poslech břicha, příp. palpační a pokleповě zjištěná dilatace střeva, vyšetření per rectum). Žalobce konstatoval subjektivně i objektivně zhoršení proti včerejšímu stavu: „citlivé břicho difúzně, nelze odlišit, zda napínání (defense m.!!!) zánětem nebo omezenou spoluprací pacienta“. Toto zjištění mělo už samo vést k neodkladné hospitalizaci a dalšímu dovyšetření pacienta na lůžku. Z tohoto odborného vyjádření je tedy nepochybně dovoditelné, že žalobce předal rozvyšetřovaného pacienta jinému lékaři, aniž by shrnul jeho aktuální zdravotní stav a nestanovil žádná rozhodnutí a doporučení o dalším diagnostiko-terapeutickém postupu. O chybném postupu svědčí také posouzení stížnosti E. K. ze dne 4.2.2007 podepsané MUDr. M. S., kde je konstatováno rovněž, že nebylo provedeno vyšetření per rectum, pulsu, TK a teploty, pacient se na vyšetření dostavil v předklonu a udával zhoršení stavu. Dále je zde uvedeno, že pacient v předklonu na chirurgické ambulanci znamená téměř jistou náhlou příhodu břišní. S přihlédnutím k těmto odborným vyjádřením nelze přisvědčit žalobní námitce, že se žalobce žádného závažného disciplinárního porušení nedopustil, a že tedy jeho lékařský postup byl lege artis.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byl žalobce zavázán zaplatit žalované náklady řízení ve výši 4.437,- Kč představující cestovné pověřeného zástupce osobním automobilem z Prahy do Ostravy a zpět při 760 ujetých km, spotřebě benzínu 095 Natural 6,2 litrů na 100 km a ceně benzínu 36,10 Kč za jeden litr. Náhrada za opotřebení vozidla podle § 1 písm. b) vyhl. č. 472/2012 Sb. činila 2.736,- Kč a náhrada za spotřebu pohonných hmot podle § 4a) téže vyhlášky 1.701,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat exekuční návrh.

V Ostravě dne 22. října 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
předsedkyně senátu